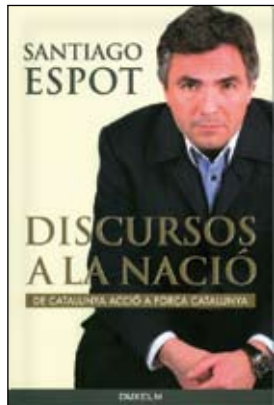

Discursos a la nació

Santiago Espot, *Discursos a la nació*, Ed. Duxelm, Barcelona 2009.

Santiago Espot és un nom que va aparellat al de *Catalunya Acció*, moviment que actua diligentment i conscienciació per la independència.

Esport, vinculat al món de l'esport, esdevé un dels impulsors de la lluita per les seleccions catalanes. D'aquí la seva coordinació del llibre *Independència sobre rodes* (2004). Però la raó de país no és solament en l'esport, sinó que abasta molt més. I Espot s'hi esmerça (vegeu el seu primer llibre, *Contra el senequisme polític*, publicat l'any 1991, en el qual proclamava la necessària unitat d'acció de tot l'independentisme).

Seguint aquesta mateixa línia, ara ens arriben aquests *Discursos a la nació*, al llarg dels quals fa un repàs de les conferències fetes arreu del país entre els anys 2004 i 2008 (de Barcelona a Figueres, passant per Berga, Vic, Prada de Conflent, Elx...).

El discurs fluid i convincent d'Espot resta transcrit amb tota la seva frescor i espontaneïtat en aquesta obra. Amb l'excusa inicial de Joan Fiveller, aquell conseller que s'encarà amb Ferran d'Antequera, que no volia pagar els impostos de la ciutat comtal (conferència donada en la Sala de Cròniques de l'Ajuntament de Barcelona), fa un repàs dels arguments i circumstàncies que envolten l'enorme espoli que en tots els nivells patim els catalans des d'Espanya. Un recordatori planer i directe que no deixa indiferent a qui el llegeix i que farà rumiar més d'un cagadubtes.

Hi ha qui ha acusat Espot de "provocador". Però... qui no ho és, a aquestes alçades? Espot s'uneix al que comença ja a ser un petit exèrcit: Víctor Alexandre, Miquel Calçada, Joel Joan, Toni Strubell, Joan Carretero, Alfons López-Tena, Miquel Català, Patrícia Gabancho, Maria Lluïsa Pazos... i me'n deixo

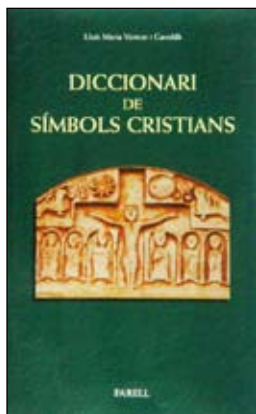
encara un estol. Tant de bo que esdevingui una de les puntes de l'iceberg imparabile que enfonsi d'una vegada per totes la *Invençible*.

Que puguem estellar la soca revellida de la intolerància. "La llengua no té ossos, però en trenca de molt grossos", fa l'adagi. No sé si les Tremoses i Jonqueres que acaben de florir a Europa deixaran de ser pobres romegueres...

Fonts ben informades m'han asseverat que *Catalunya Acció* fou fundada en un indret on es reunien francmaçons. San Martí, Bolívar, Sucre i O'Higgins en foren d'insignes, i tothom sap ben bé què van fer. Fóra bo que la història es repetís. Per cert, parlant de les Amèriques, no us perdeu el sucós pròleg amb què l'il·lustre historiador mexicà José M. Murià enceta aquests *Discursos!* ♦

VÍCTOR PALLÀS

Diccionari de símbols cristians

Lluís Maria Vericat i Gavalda, *Diccionari de símbols cristians*, Farell Editors, Sant Vicenç de Castellet 2008.

Ens trobem davant una obra que defineix els conceptes presentant-los com un fet quotidià, però ho fa amb precisió i rigor, a l'abast de qualsevol lector, que pot ser un infant d'escola o un investigador qualificat. En aquest *Diccionari* hi trobem el recull d'un patrimoni lingüístic que fins ara estava escampat, no classificat i difícil reunir. S'hi fixen uns mots, els símbols, en un aspecte que no és únicament religiós, sinó que omple una parcel·la de cultura en el sentit general i en l'àmbit de la cultura popular.

La presència durant gairabé un parell de mil·lennis d'una forma de vida lligada a un fet religiós ha generat unes situacions, unes idees i, sobretot, un llenguatge que incorpora, en la base de la nostra idiosincràcia, certs conceptes, esquemes i imatges que han esdevingut part del que som i de com som. Actualment algunes d'aquestes característiques es van oblidant i es produeixen mancances que es poden considerar importants i, en certa manera, preocupants. Per posar-ne un exemple: alguns professors universitaris d'història de l'art es queixen en veure's obligats a explicar temes de la Bíblia, de l'Antic i del Nou Tes-

tament, perquè els seus alumnes no tenen cap referent de certes escenes de representacions plàstiques; la majoria d'alumnes mostren un desconeixement quasi total de personatges, de signes i de símbols que han estat comuns i coneguts durant centúries.

En el mateix parlar de cada dia es fan servir expressions, noms de pobles o frases fetes que formen part d'un llegat que, si no es documenta, aviat se'n perdre el sentit. El *Diccionari de símbols cristians* pot ser una ajuda informativa o un motiu per a refrescar la memòria.

L'autor, llicenciat en geografia i història, capellà del bisbat de Barcelona, duu un bagatge molt ben documentat, fruit d'investigacions i estudis, el qual, aplicat a aquest tema, demostra un sentit molt agut de la comunicació. Hi explica les coses amb fidelitat i exigència, i alhora, d'una manera planera i entenedora, i converteix el text en una eina de consulta no gens atapeïda.

El llibre és editat compaginant un disseny atractiu i manejable, cuidant les mides, el paper i el tipus de lletra; va acompanyat d'unes il·lustracions molt apropiades, clares i senzilles;

d'imatges molt entenedores. És una publicació que omple una part interessant de la nostra cultura i que es pot considerar un memoràndum del significat d'una part del llenguatge de tota una època. ♦

JORDI GUMÍ